Cengiz Dağcı

Oy, Markus, Oy!

(İngiliz Öyküsü)
3

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1909
EDEBÎ ESERLER: 972

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-438-6

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: 2000
2. BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Kapak Tasarımı: GNG Tanıtım

Tashih: Abdullah Ezik

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: ÇINAR MATBAACILIK VE YAY. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No:34 K:5
Bağcılar / İSTANBUL Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika No: 45103

İstanbul- 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Cengiz Dağcı: 9 Mart 1919 tarihinde Kırım'ın Yalta şehrinin Gurzuf köyünde doğar. Çocukluğu kıtlık, yoksulluk, Rus emperyalizminin zulmü ve büyük baskılar altında geçer. İlkokulu köyünde, ortaokulu Akmescit'te bitirir. Kırım Pedagoji Enstitüsü ikinci sınıfında iken İkinci Dünya Savaşı çıkar. 1941'de Ukrayna cephesinde Almanlara esir düşer. Almanların yenilmesi üzerine esir kampından kurtularak müttefik devletler safına sığınır. 1946'da Londra'ya yerleşir. İngiltere'deki hayatı da hiç kolay olmaz; bir taraftan yazarken en vasıfsız ve ağır işlerde çalışmak zorunda kalır.

"Türkçe bana anamın konuştuğu dil" diyerek yazı dili olarak Türkçeyi kabul eder. Türkiye Türkçesindeki ilk kitabı 1956 yılında Varlık Yayınları tarafından yayınlanan Korkunç Yıllar'dır. Yaşar Nabi ile mektuplaşarak tanışan Dağcı, eserlerini de posta yolu ile gönderir. Soğuk savaş şartlarının siyasi etkilerinin hissedilmesi, Sovyetler Birliği'nin sol entelijansiya ile kurduğu ilişkiler ve fikir hayatımızdaki çatlamalar yazarı yalnızlaştırmak üzereyken, Ötüken Yayınevi ile tanışır. Ötüken Yayınevi vasıtasıyla yirmiden fazla kitabı Türk okuyucusuyla buluşturur.

Dağcı Türk edebiyatının büyük yazarları arasındadır. Romanlarında Kırım Türklerinin yaşadığı acıları hüzünlü ama berrak bir üslupla aksettirir. Kitapları yıllarca elden ele dolaşır. Kırımla olan ilgisini hiçbir zaman koparmaz ve Kırım Türklerinin vatanlarına dönüşlerini anlatmayı ihmal etmez. Hatıralarında "Ben yalnızca Kırım'ın yazarı değilim ama Kırım'ın faciasını bütün gerçeği ve içtenliğiyle yalnız ben yazabilirdim" der. Hayatının son yıllarında içerisinde bulunduğu muhitteki karakterleri ele alan hikâyeler de yazar.

En büyük destekçisi savaş sırasında Polonya'da tanıştığı ve 1998 yılında kaybettiği kıymetli eşi Regina Hanım olur. Aralarında Yazarlar Birliği'nin ve İlesam'ın yılın yazarı, Türk Ocakları'nın üstün hizmet ödülü de olmak üzere sayısız ödül alır. En son 21.03.2011 tarihinde Marmara Üniversitesi Türkiyat Enstitüsü tarafından düzenlenen "Türk Dünyasında Zirve Şahsiyetler: Cengiz Dağcı" sempozyumuyla yazarlık macerası ele alınan Cengiz Dağcı, 22 Eylül 2011 tarihinde Londra'nın Soutfields bölgesindeki evinde saat 12:30 sıralarında vefat etti. Dağcı'nın vefatı üzerine Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Ukrayna

Devleti nezdinde yaptığı görüşmelerle 70 yıldır ayrı kaldığı Kırım topraklarına gömülmesi için izin alındı. Dağcı'nın cenazesi 1 Ekim 2011 Pazar günü, Akmescid'e 100 kilometre uzaklıktaki Yalta bölgesine bağlı Kızıltaş köyünde defnedildi.

Cengiz Dağcı'nın Eserleri;

Romanları; *Onlar da İnsandı, Korkunç Yıllar, Yurdunu Kaybeden Adam, İhtiyar Savaşçı, Benim Gibi Biri, Üşüyen Sokak, Ölüm ve Korku Günleri, Biz Beraber Geçtik Bu Yolu, Dönüş, Yoldaşlar, O Topraklar Bizimdi, Badem Dalına Asılı Bebekler, Anneme Mektuplar, Regina*

Tarihi Romanı; *Genç Temuçin*

Hikâyeleri; *Bay Markus'un Köpeği, Bay John Marple'in Son Yolculuğu, Oy, Markus, Oy!, Rüyalarda: Ana ve Küçük Alimcan*

Denemeleri; *Ben ve İçimdeki Ben (Yansılar'dan Kalanlar), Yansılar 1, Yansılar 2, Yansılar 3, Yansılar 4*

Hatıratı; *Hatıralarda Cengiz Dağcı*

ÖN SÖZ

Bu öykü *Biz Beraber Geçtik Bu Yolu* romanım tamamlanmak üzereyken tasarlanmıştı; İngiliz Öyküleri'nin üçüncüsü ve sonuncusu olacaktı.

Bay Markus Burton'un Köpeği ve *Bay John Marple'ın Son Yolculuğu* eşim Regina hayattayken yazıldılar. Öyküler üzerine çalışırken başımı her kaldırdığımda yazı masamın yanına atılı koltukta görüyordum onu. Koltuğa gergefi veya kitapla otururdu her zaman. Regina'nın yanımda olması düşlerimi ve düşüncelerimi zenginleştiriyordu.

Oy, Markus, Oy! Regina'sız yazıldı. Son on bir aydır onun oturmuş olduğu koltuğa hiç kimse oturmadı; kızıma, torunuma, büyük torunuma o koltuğa oturmamalarını rica ettim. Öykü üzerine çalışırken arada elimi kaldırıp koltuğun arkalığını okşadım ve "Ben sensiz değilim, sen benim yanımdasın," dedim içimden kendi kendime.

Yazmaya başladığımda öykünün isminin *Unutulan Değerler* olacağını düşünmüştüm. Fakat öykü üzerine çalışmalarım ilerledikçe öyküye *Oy, Markus, Oy!* başlığını daha bir isabetli buldum.

Tuhaf bir kişi Markus. Markus'u sevenler olur, sevmeyenler olur. Okurun Markus'un kişiliğini yorumlamasının dışında ve değişik bir özelliği var benim için. Hayatımın bir yıla yaklaşık en müşkül zamanı içinde yaşayabilmeme yardımcı oldu bana Markus.

Madame Dorothy Marple'ın ölümünden tam üç yıl sonra taşındı genç Markus Burton'un ailesi Kanada'dan Londra'ya.

Önce şunu açıklamamız gerekiyor:

Söz aileden açılmışsa, aileyi şimdilik yalnızca Quebec'te yaşayan Markus Burton'un aynı isimde oğlu ve rahmetli Dorothy Hanım'ın torunu Markus bir de Markus'tan üç yaş küçük eşi Mary oluşturuyordu.

Göründüğü gibi Markuslar kuşağı hayli uzadı son elli yıl içinde dede Markus, baba Markus, torun Markus...

Sıra büyük torun Markus'lara gelmişti artık.

Şakacıydı genç Markus Burton.

Büyükanne mirası eve yerleştikleri günün akşamı iki eliyle arkadan Mary'nin belini dolayıp, "Mary! Hadi gel, benim yardımım ve kendinde bulabildiğin iradenle sen on oğlan çocuk doğur; çocukların her birine Markus adını koyalım. Onlar da büyüyünce her biri başka on oğlan çocuk sahibi olsunlar ve oğullarının her birine Markus ismini versinler." Wandsworth belediyesinin şaşkına dönen sicil memuru, "Siz, Burtonlar, bütün İngiltere'yi Markuslarla mı doldurmak istiyorsunuz? Markus! Markus! Markus!.. Burada yalnızca ben değil cennetin kapısında sizleri bekleyen Aziz Petro'nun şaşkına döneceğinden kuşkulanmıyorum!" diyecek.

Eşi Mary, "Hepsinin cennete gideceklerini sicil memuru bilemez," dediğinde, genç Markus, "Peki, cennete gitmeyenleri cehennemin kapısında bekleyen ifrit de şaşkına dönecek," demişti.

***

Az yukarıda işaret edildiği gibi evlendikleri yıldan bu yana üç yıl geçmişti.

Markus Burton'un on oğlan sahibi olma istemi hayaliydi; benim yardımımla diye dursundu, üç yıldır alın teri bir çaba ve uğraşı sonunda eşi Mary (oğlan veya kız) bugüne kadar bir tek çocuk doğuramamıştı.

Hamile olamamanın nedenini kendinde aradı önce Mary.

Genç yaşında ana olma kabiliyetini mi yitirmişti?

Düşünmek istemiyordu.

Ne ki zaman geçtikçe bu düşünceyi aklından uzaklaştıramıyor, tersine benzeri düşünceler içini de kemirmeye başlıyordu.

Sonunda aile doktoruna görünmeye karar verdi.

Muayeneden sonra doktorun kendisine söylemiş olduğu sözler umut vericiydi:

"Bayan Mary Burton, kilise çanı gibi sağlam ve sağlıklısın. Sabırlı ol. Bekle. Her şey sırasıyla. Hamile olmanın sırası da gelir."

Ve Bayan Mary Burton içi umut dolu Putney Hill üstündeki eve döndü ve o günden sonra kocası Markus Burton'u yeni bir enerjiyle sevmeye kendi kendine söz verdi.

***

Dorothy Hanım'ın vefatından sonra ev ve bahçe bakımsız kaldı. Eskide her üç yılda bir açık mavi boyayla boyanan

evin rengini yitirip bozlaşmış dış duvarları Dorothy Hanım'ın ardından hâlâ yas tutuyorlardı adeta. Üç yıldır bahçeye bir tek kişinin ayağı basmamıştı. Çimler olağanüstü boy atmışlardı; çimliği nehirden ayıran duvarı yabanıl bitkiler sarıp sarmalamıştı; bahçeyi komşunun bahçesinden ayıran ahşap çit çürüyüp çökmüş, *Hibiscus* çalıları ve *Camelia*'nın bazı dalları kurumuş ve (Dorothy Hanım'ın gözlerini hayata kapatmış olduğunu biliyormuşlar gibi) serçeler de uğramaz olmuşlardı yabanıl elma ağacına.

Gerçeği söylemek gerekiyorsa genç Markus Burton ninesinin Putney Hill üstündeki evin yerine kendisine elli bin *pound* para bırakmasını tercih ediyordu. Evle karnını doyuramazdı, Bahamalar'a tatile gidemezdi. Bahamalar'a tatile gitmek de ne! Bir çift ayakkabı bile alamazdı. Ama elli bin pound...

Doğru, ev güzeldi. Londra'nın şık ve pahalı bir semtindeydi ev. Piyasaya çıkarıldığı takdirde en azından üç yüz bin *sterling*'e satılırdı. Ne ki bu soy bir düşünceyi, aklının en uzak bir köşesinde bile barındırabilecek durumda değildi, genç Markus Burton, Dorothy Hanım'ın vasiyetnamesinde açıkça yazılmış ve vasiyetname imzalanmıştı: evin sahibi Markus Burton ve eşi Mary Burton'dular. Hiçbir nedenle satılamazdı ev. Evin sahipleri Markus ve eşi Burton'ların ölümlerinden sonra ev ikisinin çocuklarına geçecekti.

Kalemle değil, dökme demirle yazılıp imzalanmıştı bunlar vasiyetnameye ve vesika mühürlenip *Pinhorn Avukatları*'nın çelik sandığında kilitlenmişti.

Yine de umutsuz değildi genç Markus Burton, Londra gibi koca bir kentin içinde kolay para kazanmanın bir yolu olduğundan kuşkulanmıyordu. Yolu yordamını arayıp bulmak, başka bir kimsenin değil yalnızca onun elindeydi.

Ama her şeyden önce eşi Mary'nin desteğini kazanması gerekiyordu.

Önce müzisyenlik esti aklına.

Gitar aldı.

Üç ay uğraştı.

Gitar çalmayı öğrenemedi.

Sonra gazete muhabiri olmak istedi ve altı aylık muhabirlik kursuna girdi.

Gazete muhabirliği de onun harcı bir uğraşı değildi.

Borsayı denemek geldi aklına.

Hisse alışverişlerinde yılda otuz bin, kırk bin kazanıyormuşlar onun yaşında olanlar.

Dudaklarının arasından *borsa* sözcüğü çıkar çıkmaz, "Nee?" dedi eşi Mary, "Neee?" Ve alabildiğine açılı ve şaşılı gözleriyle Markus'u tepeden tırnağa süzdü.

"Borsa mı?"

"Borsa," dedi Markus.

"Bu kılı kılığınla borsanın kapısı yüzüne kapatılır, içeriye sokmazlar seni. Başka bir iş bul!"

"Nasıl bir iş?"

"Garajların birinde araba mekaniği... Belediye memuru... Sokak süpürücüsü."

"Ben, Markus Burton, sokak süpürücüsü mü?"

"Ben ne bileyim nasıl bir iş!"

"Ben, Markus Burton, garaj mekaniği mi?"

"Ya ne?" dedi Mary, "Öyle *ben ben* diye durursan, son otobüsü de kaçırırsın."

Ve öfkeli, biraz da hazin gözleriyle kocasının yüzüne bakarken, Mary'nin gözleri sulandı.

Ama öfkesi uzun sürmedi Mary'nin. Gözlerinde biriken yaşlar arasından güldü, ellerini Markus'un omuzlarına attı ve ikisi öpülerin en sıcağıyla öpüştüler.

Öpüden sonra, "Ben tembel değilim," dedi Markus Mary'ye, "Yalnız..."

Sustu.

Ne diyeceğini bilemedi.

Yok, biliyordu.

Ne yazık ninesi Putney Hill üstündeki ev yerine elli bin *sterling* bırakmamıştı kendisine; bütün ömür boyu kazanıp biriktirdiği para Kanada'da oturan babasının banka hesabına yatırılmıştı. Genç Markus'a işe hiç... Hiçbir kuruş. Babadan para koparmak, domuzdan kıl koparmak gibi bir şeydi; imkânsızlığını biliyordu genç Markus. "Çalış, parayı kendin kazan. Ninenin mirası ev bir cennet evi gibi. Başka ne istiyorsun?" diyecekti babası.

***

Putney Hill üstündeki eve yerleştikleri günün akşamı genç Markus ve eşi Mary baş başa verip kendi gelecekleri üstüne konuştular.

Hayır, tembel değildi Markus. Çalışkandı. Çalışkanlığı sistemli ve her zaman verimli olmuyordu ama çalışkandı. Bütün evi (ve bahçeyi) kendi zevki ve beğenisine göre değiştirecekti. Hem de kendi gücüyle. Mutfağı, yatmalığı, oturma odasını... İKEA'nın modern mobilyaları dururken, kanaviçe ve William Morris deseninde işlemeli bezlerle kaplı sedir ve koltuklar, pencerelerde halis ipek örtüler, hele duvarlarda Rönesans ressamlarının kopyaları!.. Bütün ev mazi kokuyordu.

Ölüydü mazi.

Maziyi diriltmek, ölüyü diriltmek gibi bir şeydi.

Ölü dinlemeyeceği gibi, mazi de dirilemezdi.

Aklından geçenleri Mary'ye açıklayamazdı. Vakit istiyordu. Evi kendi beğenisine sokmak tasarısına önce kendisinin inanması gerekiyordu. Değişimin gerekliliğine kendisi iyice kanaat getirince Mary'yi de kandıracaktı. Biraz zor olacaktı belki ama sonunda inandıracaktı Mary'yi.

Aslında zor da değildi Mary'ye kanıtlamak. Bir eliyle belini dolayıp öbür eliyle Mary'nin başını göğsünün üstü-

ne bastırır da "Ah Mary! Ne kadar da seviyorum seni!.. Seviyorum! Seviyorum! Seviyorum!" diye üç kere tekrarlarsa Mary'yi kandırır, kandıramazsa bile Markus'un istemine karşı çıkmazdı Mary.

***

Markus parasızca, Mary paralıydı.
Evlendikleri günün akşamı babası Mary'yi elinden tutup düğün ziyafeti salonunun kapısı gerisine çekmiş, imzalı on dört bin Barclay banka çekini gelinliğinin dekoltesi altına sokuşturmuştu.

Parayla uğurluyordu kızını babası Kanada'dan Londra'ya, bunun farkındaydı Mary. Yine de "Bu ne?" diye sormuştu babasına.

"Hiç!.. Bir şey değil sadece gizli aşk mektubu," demişti Mary'nin babası.

On dört bin *sterling*'in iki bini Markus'un ikinci elden ve önceki sahibinin dokuz yıl kullanmış olduğu eski Ford'una harcandı.

Arabayı evin önünde park ettiği gün sokak tarafındaki küçük bahçe yolunun yerden altı basamak yüksek merdiveni üstünde bekliyordu kocasını Mary.

Uzaktan el etti Markus, arabadan atladı ve koşar adımla gidip Mary'nin dudaklarını öptü.

"Nasıl?" dedi Markus gururla, "Araba nasıl?"

"Biraz eski ama işe yarayacaksa..."

"Yarayacak," dedi Markus, "Yarayacak! Çok geçmez, yenisini alırız. *Rover, Mercedes, Jaguar...* Kim bilir, *Daimler* belki. Ya da *Roll Royce!"*

Üç ev uzaktaki evin önünde park edilmiş B.M.W arabasının yanında duran Markus'un komşusu George Elwood, ikisinden çok daha büyük bir merakla seyrediyordu Markus'un Ford'unu.

Uzunca bir süre gözlerini Markus'un Ford'undan ayırmadı George Elwood. Neden sonra, "Ninesi mendebur bir kadındı, hiçbir kimsenin selamını öyle ucuza almazdı, torunuysa... Üç ay süresince şu Ford evin önünde park edilirse sokaktaki bütün evlerin fiyatlarında eksilme olacak korkarım," diye düşünmüştü galiba ki başını salladı ve bakışları hâlâ Markus'un Ford'unda yavaş yavaş yürüyüp evinin içerisine girdi.

***

Markus görmemişti George Elwood'u.
Aslında çok bir kimseyi görmüyordu Markus çoğu zaman kendi kendisiyle meşgul olan genç bir adamdı Markus. Kim bilir verandanın bahçeye açılan cam kapısından Dorothy Hanım'ın hayaleti de girip çıkmıştı belki defalarca hiçbir keresinde Dorothy Hanım'ın hayaletini görmemişti Markus. Hele çimliği kazıp bahçenin ortasında yüzme havuzu inşa etme düşüncesi aklına estiği gün Dorothy Hanım'ın hayaleti verandanın saydam kapısından geçmiş tıpış tıpış gidip *Camelia*'nın gölgesinde oturmuş ve kocası John Marple'ın ardından ağladığı gibi için için ağlamıştı da belki.

Markus'un yalnızca hayalperest bir genç olmadığını biliyordu Dorothy Hanım Kanada ziyaretinde görmüş ve tanımıştı küçük Markus'u. Küçük Markus'un yatmalığı uzay roketlerinin modelleri *Rock'n Roll* yıldızlarının makine ve posterleri ve en modern Amerikan *silahlarıyla* tıklım tıklımdı.

Yok, James Bond değildi Markus.

Daha fazla inşacıydı.

Bir şeyi yapmaya karar verdi mi yapmaya başlardı.

Sonuç ne olacak, nasıl olacak bilmez ve düşünmezdi.

O gün de eşi Mary'ye danışmadan (danışmak da ne! Ağız açıp iki laf söylemeden) bahçede yüzme havuzunu inşa etmeye karar verdi. Hem de kendisi, kendi gücüyle!

Oy, Markus!

Saydam kapının gerisinden Markus'a bakan Dorothy Hanım'ın hayaletiydi *Oy, Markus*! diyen.

***

Yirmi yedi yaşındaydı Markus.

Yaşından yedi yaş çocukluk yılları çıkarılırsa elde yirmi yaş kalıyordu ki bu yirmi yıl içinde (hiç değilse Mary'yle evlendiğinden sonra) hayatta bir şeyleri görmesi, tanıması, öğrenmesi ve bilmesi gerekiyordu.

Markus'u bir kenara alıp kulağına bir şeyler söylemeyi ah ne kadar da istiyordu Dorothy Hanım! Seslenemiyordu Markus'a. Dorothy Hanım yoktu. Dorothy Hanım bir yokluktu. Hayaleti kalmıştı Putney Hill üstündeki evde. Hayaleti girip çıkıyordu verandaya açılan saydam kapıdan.

***

"Markus!" diye seslendi bir akşamüstü koridorun ucundaki kapısı ardına kadar açık mutfaktan Mary.

Markus, verandanın korkuluğu gerisinde durmuş, iki dirseği korkuluğa dayalı, kafası kollarının arasında, çimliğe bakıyor, çimliğin orta yerinde inşa edeceği yüzme havuzunu görüyordu.

"Markus!"

"Evet! Ne var?"

"Ben Dorothy'nin hayaletini gördüm bu akşam!"

"Kimin?"

"Dorothy'nin!"

"Dorothy kim?"

"Senin büyük annen!"

"Büyükannem yıllar öncesi... yüz yıl öncesi öldü. Kemikleri Bromton mezarlığında."

"Sen dinlemiyorsun beni, Markus!"

"Dinliyorum."

"Ne dedim? Tekrarla bakayım!"

"Ninem Dorothy'yi gördüm dedin!"

"Dorothy'yi değil, Dorothy'nin hayaletini gördüm dedim. Hayaleti verandaya açılan saydam kapıdan geçti; gidip senin arkanda durdu."

Markus başını çevirip arkasına baktı.

"Hayalet ne?"

"Canlı kimselerin gözlerine ölü bir insan göründüğünde *hayaletini gördüm* derler."

"Saçma bir laf değil mi?"

"Değil! Ben sık sık görüyorum *Madame* Dorothy'nin hayaletini!"

"Ben görmüyorum."

"Sen göremezsin. Sen hiçbir şeyi görmüyorsun!

"Seni görüyorum!"

"Söz konusu *ben* değilim, Dorothy!"

"İyi! Yeniden görürsen, bana göster; ben de göreyim."

Mary aynı sözleri tekrarladı:

"Sen göremezsin. Sen hiçbir şeyi görmüyorsun."

"Görüyorum."

"Neyi?"

"Bahçeyi görüyorum."

Bahçeyi değil, çimliğin ortasında inşa edeceği yüzme havuzunu görüyordu ve aklının uzak bir köşesinde *muhasebeci* Markus yüzme havuzunun inşası için kaç çuval kum, kaç torba çimento, ne kadar tuğla, ne kadar su borusu gerektiğinin hesabını yapıyordu.

Koridorun ucundaki mutfağın ardına kadar açık kapısında duruyordu hâlâ Mary.

"Markus."

Ses çıkmadı Markus'tan.

"Tanrım! Markus yine yeni planlar kuruyor galiba," dedi Mary içinden.

Yoksa rüya mı görüyordu Markus şu anda?

Markus'u gördüğü rüyasından uyandırmanın en kolay ve en başarılı yolu usul usul gidip arkadan elini apansızın Markus'un iki bacağının arasına sokuşturarak, erkeklik aletinin yufka yerini tutup sıkmaktı.

Yok, bir ayıbı yoktu bunun; zamanımızda seksüel özgürlükle de bir ilişkisi yoktu. Yalnızca...

Mary'nin kocası değil miydi ki, Markus!

Üstelik Markus'un hoşuna gidiyordu Mary'nin o soy çocuksu oyunları. Gerçeği söylemek gerekiyorsa, öylesi bir anda belini dolayıp yatmalığa davet ediyordu Mary'yi Markus ve yine öylesi bir anda sevişecekleri takdirde hamile olabileceğini de düşünmüyor değildi Mary.

"Markus!"

Düşlerinin âlemindeydi hâlâ Markus.

"Markus!"

Ah şu Mary!

"Ne var?"

"Musluğa bak! Damlıyor."

"Dün baktım musluğa!"

"Evet, dün baktın... Dün musluktan damlıyordu. Bugün yalağın altında damlıyor su! Boruda çatlak var galiba. Bak, ayaklarım su içinde!"

"Şimdi geliyorum!"

"Saat ikiye yaklaştı. Benim dişçiye randevum var..."

"Geliyorum!"

"Musluğu onaramazsan..."

"Neden onaramayacakmışım musluğu?"

Mary'ye az gücenmiş gibi başını salladı ve dönüp koridora girdi Markus.

Mutfak kapısında duran Mary'ye doğru giderken de aynı sözleri (ama bu kez kendi kendine) tekrarladı soluğu altından:

"Neden onaramayacakmışım musluğu?"

***

Musluktu, tuvaletti, kapı ve pencereydi... tek sözle evle ilişik işin her çeşidine heyecan ve gurur duygusuyla başlardı genç Markus.

O gün, kendisini unutmuş, çimliğe bakıyordu.

Aklı çimliğin orta yerinde inşa edilecek havuzun işgali altındaydı. Kim bilir, çimliğe uzun bir süre baktığı takdirde (düşüncelerinin demeyelim) hayallerinin gerçekleşeceğine inanacaktı belki de.

Ama musluk!

Mary'nin dudakları arasından çıkmış *musluk damlıyor!* sözleri şimşek gibi çaktı Markus'un aklına.

Öyleydi Markus.

Severdi ev işlerini.

Her ev işine mahsus giysi sahibiydi: bahçe işlerinde bol *courdroy* pantolon, yensiz caket, (hava sıcaksa) satranç terelin gömlek, (hava yağmurluysa) lastik çizme; motor ve arabayla ilgili uğraşılarında, göğsü üzerine beyaz basma harflerle *Jack Villeneuve* yazılı kırmızı T'gömlek; saçak, lağım, su borularıyla ilgili ev işlerinde yeşil tulum ve geniş siperli ve siperinin üzerinde *N. Y.* harfleri basılı, yeşil kep.

"Markus! Su damlıyor!"

"Geliyorum!"

Koşar adımla koridorun ucundaki içerisinde eski eşya, tamirat aletleri ve iş giysileri saklı hücreye gitti; sırtına yeşil tulumunu, başına geniş siperli N. Y. kepini geçirdi ve tepeden tırnağa boru ustası kıyafetiyle dönüp mutfağa girdi.